

HỒ THỨ HAI MƯỜI MỐT

HỒ LANG ĐẠI NÁO ĐIỂN ĐƯƠNG PHỐ

Còn ba tên tên đình nữa thấy thế đầu bất lợi, một tên trở gót toan đi thì tên khác la gọi :

-Phụng Thất Gia ! Thất Gia lại coi xem gã đã dùng tà môn gì ?

Phụng Thất đây là em họ xa của Phụng Thiên Nam và làm chưởng quỹ ở tòa Anh Hùng Tửu Lâu này. Võ công của hắn cũng tầm thường nhưng rất cơ mưu. Hắn đứng đầu cầu thang đã nhận ra Hồ Phỉ không phải hạng tầm thường liền tiến lại hai bước chấp tay nói :

-Té ra bữa nay có anh hùng giá lâm mà Phụng mỗ đui mắt không nhìn núi Thái Sơn.

Hồ Phỉ thấy ba tên gia đình từ từ cất bước đi ra đã tưởng chúng thừa cơ bỏ trốn. Chàng liền rút xích sắt trong tay ba tên đứng bên cạnh không nhúc nhích vung ra một cái quấn lấy cả sáu chân của ba tên.

Bống nghe mấy tiếng " úi chao ". Cả ba tên ngã lăn xuống thành một đồng.

Hồ Phỉ kéo chúng vào gần xiết chặt hai đầu dây xích khóa lại.

Đoạn chàng tự rót rượu ngồi xuống không nhìn gì đến Phụng Thất.

Bọn gia nhân ở Anh Hùng Lâu thấy Hồ Phỉ tuy ra tay lợi hại nhưng vẫn chắc một mình chàng không địch nổi số đông. Chúng cầm binh khí bày thành trận thế, chỉ còn chờ Phụng Thất hô một tiếng là xông vào.

Hồ Phỉ uống cạn chung rượu rồi hỏi :

-Phụng Thiên Nam với người là thế nào ?

Phụng Thất cười đáp :

-Phụng lão gia là tộc huynh của tại hạ. Tôn giá có quen biết lão gia không ?

Hồ Phỉ nói :

-Không quen biết. Người kêu y ra hội kiến với ta.

Phụng Thất trong lòng bực tức mắng thầm :

-Một thằng lỏi như người mà dám mời đến Phụng lão gia ? Dù người lên cửa đập đầu, chưa chắc lão gia đã thềm tiếp kiến.

Ngoài miệng hắn cười hì hì hỏi :

-Xin tôn giá cho biết cao tính đại danh để tại hạ vào thông báo.

Hồ Phỉ đáp :

-Ta họ Bạt. Chữ Bạt có nghĩa là nhỏ lông.

Phụng Thất lẩm bẩm :

-Họ gì mà lạ vậy ?

Hắn vẫn nàêm nở tươi cười :

-Té ra đây là Bạt gia. Cái gì có hiếm mới quý. Họ Bạt ở phương Nam rất hiếm.

Hồ Phỉ đáp :

-Đúng thế ! Tục ngữ thường nói có hiếm mới quý nên ta được ca tụng bằng bốn chữ Phụng Mao Lâm Sơn tên gọi là Phụng Mao.

Phụng Thất cười hỏi :

-Cao nhã ! Thật cao nhã !

Đột nhiên hắn xoay chuyển ý nghĩ tự hỏi :

-Không phải ! Cả ba chữ Bạt Phụng Mao há chẳng là gã có ý đến tầm cừu ?

Hắn biến sắc lớn tiếng hỏi :

-Đích thực tôn giá là ai ? Đến Phậ Sơn Trấn có việc gì ?

Hồ Phỉ đáp :

-Tại hạ nghe nói ở Phậ Sơn Trấn có con phụng hoàng dữ lắm mà tại hạ lại tên là Bạt Phụng Mao nên tới đây để nhổ mấy cái lông của nó chơi.

Phụng Thất lùi lại một bước. Những tiếng loảng xoảng vang lên, hắn rút cây nhuyễn tiên ở sau lưng ra, vung tay trái một cái, bảo bọn thủ hạ coi chừng. Hắn rung động tay mặt. Cây nhuyễn tiên rít lên vù vù nhằm đánh xuống đầu Hồ Phỉ.

Hồ Phỉ tính thầm trong bụng :

-Một tên Phụng Thiên Nam không thể tàn ác đến như vậy. Bọn thủ hạ giúp hắn gây thêm tội nghiệt. Tên nào chết cũng không oan. Bữa nay ta chẳng cần nể nang gì nữa.

Trông thấy nhuyễn tiên vụt xuống liền đưa tay chụp lấy đầu nhuyễn tiên một cái.

Hắn đứng không vững chúi về phía trước.

Hồ Phỉ tay trái đập vào vai hắn.

Một luồng kinh lực rất lớn đè nén, hắn không tự đứng được, hai chân nhũn ra quỳ mọp ngay xuống.

Cây nhuyễn tiên mười ba đốt quấn vào người hắn quấn vào chân bàn, tựa hồ trói hắn vào chân bàn vậy.

Bọn tiểu nhị toan xông tới động thủ. Đột nhiên chúng thấy có biến cố này xảy ra sợ quá phải dừng bước lại.

Hồ Phỉ trở vào một tên đầu bếp béo mập cất tiếng gọi :

-Này ! Cầm con dao thái lại đây !

Tên đầu bếp há hốc miệng ra không dám trái lệnh, cầm dao đưa tới.

Hồ Phỉ hỏi :

-Món thịt rán làm bằng gì ?

Đầu bếp đáp :

-Đó là thịt thăn ở hai bên xương sống con heo. Tôn giá còn muốn ăn thịt xào ngọt, xào chua gì nữa không ?

Hồ Phỉ thò tay kéo roạc một cái. Vạt áo sau lưng Phụng Thất bị rách một vệt dài, để hở cả sống lưng trắng trẻo ra. Tay chàng nấn vào thăn thịt Phụng Thất, miệng hỏi :

-Có phải hạ đao chỗ này không ?

Tên đầu bếp béo mập há miệng lớn hơn không dám trả lời.

Phụng Thất đập đầu lia lịa la lên :

-Xin anh hùng tha mạng ! Xin anh hùng tha mạng !

Hồ Phỉ nghĩ bụng :

-Tha mạng người cũng được nhưng phải cho nếm mùi đau khổ để người biết rằng làm ác tất bị quả báo.

Chàng cầm con dao thái rau vạch xuống xương sống hấn một vạch dài rồi hỏi :

-Nửa cân đã đủ chưa ?

Tên đầu bếp ngơ ngác đáp :

-Một người ăn đủ rồi.

Phụng Thất chẳng còn hồn vía nào nữa, lại thấy sau lưng đau đớn kịch liệt. Hấn tưởng chừng bị địch nhán cắt nửa cân thịt ở nửa sống lưng thực sự.

Bỗng nghe Hồ Phỉ nói :

-Sào gan heo to bằng gì ? Nấu óc heo bằng gì ?

Phụng thất lại la thảm :

-Gã lóc thịt sau lưng cũng đủ chết rồi, lại còn làm món gan heo óc heo thì còn chi là cái mạng già này ?

Hấn đập đầu bình bình, lạy như tể sao miệng không ngớt la :

-Anh hùng có chuyện gì xin cứ truyền dạy, chỉ cầu tha mạng cho tiểu nhân.

Hồ Phỉ thấy mình hăm dọa như thế là đủ rồi liền quát hỏi :

-Người còn dám giúp đỡ Phụng Thiên Nam làm điều tàn ác nữa hay thôi ?

Phụng Thất vội đáp :

-Tiểu nhân không dám ! Tiểu nhân không dám !

Hồ Phỉ nói :

-Hay lắm ! Hay lắm ! Bây giờ mời tân khách trên lầu ra hết. Còn tân khách trong đại đường và dưới lầu phải ở lại không một ai bỏ đi.

Phụng Thất hô lớn :

-Các người hãy làm mệnh lệnh của hảo hán gia.

Những tửu khách trên lầu nếu không phải tài chủ thì là phú thương, đều nhát gan sợ lụy. Họ thấy xảy cuộc đánh lộn đã muốn chuồn đi nhưng đầu cầu thang có bọn

gi đình cầm binh khí đứng đó, không xuống được. Bây giờ chẳng cần xua đuổi, tự họ lật đật đi ngay.

Thực khách nhà dưới đều là hạng nghèo nàn. Trong mười người có đến bảy, tám đều bị Phụng Thất hà hiếp. Bữa nay họ thấy có người đến gây chuyện, trong lòng khoan khoái vô cùng, đều muốn ở lại để coi náo nhiệt.

Hồ Phỉ tuyên bố :

-Bữa nay ta mời khách, vậy tiền cơm rượu của các bạn hữu đều do ta trả hết, không được thu của ai một đồng nào. Mau đi khiêng mấy hũ rượu ra đây và có những món gì tối hủ cũng bưng lên hết. Đem chín con chó dữ mổ làm thịt để quần hào nhắm rượu.

Chàng sai một điều, Phụng Thất lại dạ một tiếng.

Bọn tiểu nhị hành động chậm chạp một chút, Hồ Phỉ liền giơ con dao thái rau lên hỏi đầu bếp :

-Muốn làm món Hồng Siêu Đại Trường phải làm thế nào ? Làm sao yêu hoa dùng những thứ gì ?

Tên đầu bếp kia cứ có thực đáp lại là phải dùng một khúc ruột già và hai trái cật.

Phụng Thất sợ tái mặt không ngớt thôi thúc gia nhân đi làm cho mau.

Sáu tên gia đình thấy Hồ Phỉ hung dữ ghê quá, chưa hiểu chàng đối phó với mình bằng cách nào, trong lòng cực kỳ hồi hộp tưởng chừng bị dội mười thùng nước lạnh lên đầu. Chúng lấm lét nhìn trộm Hồ Phỉ rồi lại nhìn nhau tự hỏi :

-Bao giờ Phụng lão gia mới đến giải cứu. Nếu chậm trong khoảnh khắc thì tên hung thần này chắc xử trí tới bọn mình.

Hồ Phỉ thấy bọn tiểu nhị nhất nhất tuân theo mệnh lệnh của mình, chàng liền rảo bước xuống lầu rót một bát rượu lớn rồi nói :

-Bữa nay tiểu đệ mời khách. Xin các vị ăn uống thả cửa. Muốn món gì kêu món đó. Nếu chúng chậm trễ thì lúc trở lại, tiểu đệ sẽ cho một mớ lửa đốt tòa nhà lầu này.

Các tửu khách hoan hỷ ăn uống. Có điều ai nấy vẫn sợ oai Phụng Thiên Nam nên không dám tiếp lời Hồ Phỉ.

Hồ Phỉ trở lại lên lầu giả khai huyết đạo cho ba tên gia đình, dùng xích sắt khóa cổ chúng lại cùng với ba tên kia là sáu người kéo hết xuống lầu. Chàng hỏi :

-Phụng Thiên Nam mở tiệm cầm đồ ở đâu ? Tại hạ muốn cầm sáu con chó dữ.

Một tửu khách trở đường nói :

-ở đây đi về phía đông qua ba đường phố nằm ngang với một ngôi nhà tường cao là đúng.

Hồ Phỉ cảm ơn rồi dắt sáu người đi.

Bọn người ưa coi náo nhiệt theo sau ở phía xa xa xem vụ cầm người ra sao.

Hồ Phỉ tay nắm sáu sợi dây xích đi tới trước tòa Anh Hùng Điện Đường, lớn tiếng nói :

-Anh hùng cầm chó đã tới !

Chàng dắt sáu tên gia đình đến trước quày nói :

-Triều Phụng ! Tại hạ cầm sáu con chó dữ, mỗi con một ngàn lạng bạc.

Tên triều phụng ngồi bên quỳ giật mình kinh hãi.

Những người ở trấn Phạt Sơn đều biết tòa nhà Anh Hùng Điện Đường này của Phụng Thiên Nam mở ra đã mười mấy năm chẳng ai dám đến quấy phá mà sao bữa nay lại có hán tử điên khùng đến cầm người ?

Triều phụng chú ý nhìn, nhận ra sáu người này là gia đình ở Phụng phủ lại càng kinh hãi hơn. Hấn áp úng hỏi :

-Các hạ... các hạ cầm món gì ?

Hồ Phỉ quát :

-Người không có tai ư ? Ta cầm sáu con chó mỗi con một ngàn lạng bạc công đủ sáu ngàn lạng. Cầm như vậy là rẻ quá rồi.

Tên triều phụng kia biết chàng có ý quấy phá liền ghé tai một tên triều phụng khác nói nhỏ bảo hấn đi kêu bọn võ sư hộ vệ đến phát lạc tên điên khùng này. Một mặt hấn nhìn Hồ Phỉ lễ phép đáp :

-Theo luật lệ điện đường, những vật sống động không thể đem cầm được. Xin tôn giá lượng thứ cho.

Hồ Phỉ đáp :

-Được rồi ! Các người không cầm chó sống thì ta cầm chó chết.

Sáu tên gia đình bở vía đồng thanh la lên :

-Du gia sư ! Gia sư thu lệ đi để cứu mạng bọn tiểu nhân là việc cần kíp.

Nhưng bọn triều phụng ở nhà cấm bán làm việc rất tinh minh cẩn thận, khi nào chịu bỏ ra sáu ngàn lạng bạc một cách khinh xuất ?

Hấn liền cười đáp :

-Mời lão gia hãy ngồi chơi dùng trà.

Hồ Phỉ nói :

-Để ta biến sáu con chó sống thành chó chết rồi hãy uống trà.

Chàng đảo mắt nhìn quanh, trong lòng đã nảy kế hoạch. Chàng bước tới bên cửa lớn tháo tấm cánh cửa sơn đen xuống.

Du triều phụng thấy sự tình mỗi lúc một thêm nghiêm trọng liền hỏi :

-Này này ! Tôn giá làm chi vậy ?

Hồ Phỉ không ký gì đến hấn, vung chân đá sáu tên gia đình té xuống rồi nhấc tấm cánh cửa đè lên mình chúng.

Du triều phụng la lên :

-Trời ơi ! Tôn giá đừng làm nhộn nữa. Đây là đâu ? Sản nghiệp này của ai ? Tôn giá có biết không ?

Hồ Phỉ bụng bảo dạ :

-Coi bộ thằng cha này cũng điêu bạc lắm. Nhất định rất nhiều người cùng nghèo ở Trấn Phật Sơn này phải khổ vì hắn rồi.

Chàng bước lại trước quỹ vờn tay nắm lấy búi tóc hắn, nhắc bổng lên qua quày hàng đem gã đặt xuống dưới cánh cửa.

Tiếp theo, chàng ra ngoài bê một cái đôn đá vừa cao vừa lớn quăng trên mặt cánh cửa đánh rầm một tiếng.

Cái đôn đá ít ra nặng hơn năm trăm cân gieo xuống tầm cánh cửa khiến bảy người nằm phía dưới kêu rú lên. Có người đau đến vãi phân.

Những người ở ngoài cửa và bọn triều phụng trong nhà đều bật tiếng la hoảng.

Hồ Phỉ lại bê một cái đôn đá nữa, miệng nói :

-Bọn ác cẩu chưa chết, phải đề thêm cái đôn này lên.

Dứt lời chàng tung đôn đá lên không.

Bọn người nằm dưới cánh cửa ngó thấy đôn đá sắp rớt xuống lại kêu thét lên.

Hồ Phỉ hai cánh tay vòng lại đón lấy đôn đá rồi đặt xuống cánh cửa.

Lúc này trên cánh cửa đã đè một sức nặng trên ngàn cân. Bảy người bên dưới chia nhau chịu đựng mà cũng còn quá nặng tưởng chừng gân cốt gãy nát đến nơi.

Du triều phụng la lên :

-Xin hảo hán tha mạng. Mau lấy bạc ra đi !

Hồ Phỉ hỏi :

-Sao ? Người còn đòi tiền ta nữa ư ?

Du triều phụng thân thể gầy yếu, bị đè nặng xuống không thở được ấp úng đáp :

-Không... không phải. Tiểu nhân kêu người trong tiệm lấy bạc ra...

Bọn triều phụng trong tiệm thấy tình thế nguy hiểm đánh lấy ra từng gói bạc đưa cho Hồ Phỉ. Mỗi gói là một trăm lạng. Cả thảy sáu mươi gói.

Hồ Phỉ lại xếp những gói bạc lên cánh cửa rồi hỏi :

-Sáu con chó dữ sáu ngàn lạng, còn tên triều phụng thì sao ? Chẳng lẽ đường đường là một vị đại triều phụng ở Anh Hùng Điện Đương lại không bằng một con chó ? ít ra phải cầm lấy ba ngàn lạng.

Sáu ngàn lạng bạc nặng tới hơn ba trăm bảy chục cân lại đè lên cánh cửa khiến bảy người phía dưới chịu không nổi nữa.

Giữa lúc náo loạn, đột nhiên ngoài cửa có tiếng người quát hỏi :

-Tên tiểu tạp chủng nào nuốt mật báo hay sao mà dám đến cửa tiệm Phụng lão gia gây sự ?

Đoàn người bàng quan rẽ ra hai bên. Hai hán tử sấn vào.

Hai người này đều thân thể cao lớn mặc quần áo đen thắt đai lưng trắng, cách ăn vận theo kiểu võ sư.

Hồ Phỉ lạng mình đi một cái chuồn tới phía sau hai người, mỗi tay túm lấy một người.

Hai người này chính là võ sư hộ vệ ở Anh Hùng Điện Đường, đang lúc rảnh việc ngồi đánh bạc chơi, nghe tiệm hàng có người quấy phá mới lật đật chạy về. Ngờ đâu chúng chưa nhìn rõ mặt mũi đối thủ đã bị nắm cổ xách lên.

Hồ Phỉ rung hai cánh tay một cái, một người rớt ra tám chín quân bài câu, còn một người tay cầm hai quân xúc xắc rơi xuống.

Hồ Phỉ cười nói :

-Hay quá ! Té ra là hai tên đồ quý.

Chàng đung đầu hai người vào nhau côm cốp rồi cũng đặt ngồi lên trên cánh.

Hai tên võ sư hộ vệ viện tuy võ công tầm thường nhưng thân thể khá nặng. Thế là hơn bốn trăm cân nữa đè lên cánh cửa.

Bảy người nằm dưới muốn rên lên một tiếng cũng bất lực.

Đại chưởng quỹ trong nhà điện đường sợ xảy ra án mạng, vội sai người nhà lấy ra ba ngàn lạng bạc nữa và không ngớt khom lưng lạy lạy. Ngoài miệng hấn niềm nở tươi cười mà trong bụng ngấm ngầm xao xuyên tự hỏi :

-Sao mãi không thấy Phụng lão gia thân hành đến đây liệu lý ?

Hồ Phỉ ở tửu lâu sai người mỗ chó lại đến nhà điện đường cầm bọn gia đình cố ý chọc cho Phụng Thiên Nam chường mặt.

Từ ngày còn nhỏ tuổi sau khi ngộ hiểm ở Thương Gia Bảo, Hồ Phỉ hành động rất thận trọng. Chàng nghĩ thầm :

-Phụng Thiên Nam đã mang ngoại hiệu là Nam Bá Thiên thì e rằng cách bố trí còn ghê gớm hơn cả Thiết Sản ở Thương Gia bảo.

Chàng nghĩ tới câu " Cường long bất đấu địa đầu xà ", nếu gây sự ở nhà hấn e sẽ trúng phải độc kế nên chàng địa não tửu lâu, đại não điện đường phố mà thuy chung hấn vẫn không lộ diện là một điều ngoài sự tiên liệu của chàng.

Hồ Phỉ thấy người nhà lại đem ra ba ngàn lạng bạc liền gạt đầu bảo :

-Đặt cả lên tám cánh cửa này.

Bọn người nhà biết rằng đặt một trăm chín chục cân nữa lên là nặng quá nhưng không dám trái lệnh, đành khuôn từng gói một đặt vào.

Hồ Phỉ lại la lên :

-Tiệm cầm đồ của các người đây của Hoàng Đế mở ra phải không ? Sao lại làm việc ngang ngược thế ?

Đại chưởng quỹ tươi cười đáp :

-Không dám ! Không dám ! Hảo hán đại gia có điều chi dạy bảo ?

Hồ Phỉ hỏi :

-Cầm đồ sao lại không làm hóa đơn ?

Đại chưởng quỹ nghĩ bụng :

-Sáu tên gia đình khỏe mạnh thì để một lúc chưa việc gì nhưng Du triều phụng không khéo chết mất.

Hắn liền hô ";

-Mau viết hóa đơn đi !

Tên triều phụng ở bên quầy không biết hạ bút thế nào mà đại chưởng quỹ thôi thúc, liền cầm bút viết :

" Nay cầm sáu tên gia đình và một tên Du triều phụng ở Phụng phủ rách da nát thịt, chân tay tàn khuyết, lấy số bạc chín ngàn lạng. Tiền lời hàng năm là hai phân. Khi đến chuộc phải theo đúng trong hóa đơn. Nếu gặp nạn binh hoả mà đồ vật bị tổn thất thì đó là mệnh trời "

Nguyên theo luật lệ cầm đồ khắp thiên hạ thì dù đồ vật mới tinh cũng viết là đã tàn khuyết, hư nát, để lúc chuộc khỏi có sự tranh chấp. Nhưng cổ lai chưa có chuyện cầm người nên tên triều phụng phải thêm tám chữ " rách da nát thịt, chân tay tàn khuyết ".

Đại chưởng quỹ cầm hóa đơn cung kính đưa lại.

Hồ Phỉ mỉm cười thu lấy rồi nhắc bổng hai tên võ sư lên bảo chúng :

-Khuân những đôn đá kia xuống.

Hai tên võ sư đầu nhức mắt hoa tự biết một người không bê nổi đôn đá, đành hai người hợp lực khiêng từng cái một xuống.

Hồ Phỉ lại nói :

-Được rồi ! Chúng ta đến đồ trường chơi. Hai người khiêng tiền đi cho ta.

Hai tên võ sư nem nép vâng lời. Một trước một sau khiêng tám cánh cửa dựng chín ngàn lạng bạc đi heo Hồ Phỉ.

Những người bàng quan tới coi náo nhiệt thấy chàng xích thủ không quyền mà dám đến uy hiếp tiệm cầm đồ lớn nhất ở Trấn Phật Sơn đều khoan khoái lớn tiếng reo hò, nhưng vẫn sợ Phụng Thiên Nam thù hằn không dám lại cùng chàng trò chuyện.

Mọi người nghe chàng nói đến đại náo đồ trường càng phấn khởi tinh thần kéo đi coi mỗi lúc một đông.

Đồ trường thiết lập trong một tòa miếu cũ đổ nát ở tận đầu trấn Phật Sơn.

Trên cổng lớn viết bốn chữ đại tự " Anh Hùng Hội Quán ".

Hồ Phỉ rảo bước qua cửa tiến vào thì thấy trên đại điện đầu đen lố nhố vây quanh một bàn bạc. Hắn để hở ngực đây lông lá.

Chủ sòng thấy Hồ Phỉ tiến vào, đằng sao lại có hai tên võ sư khiêng tấm cửa lớn trên đặt gần trăm gói bạc thì trong lòng không khỏi sửng sốt la lên :

-Xà bì Trương ! Ờng bạn làm trò gì vậy ?

Võ sư họ Trương bữu môi đáp :

-Hảo hán đây muốn đến chơi một canh.

Chủ sòng nghe Xà bì Trương nói bằng một giọng cung kính, lại biết Phụng lão gia giao du rất rộng. Hấn đoán chàng trẻ tuổi này chắc là bạn của lão nhân gia, bất giác nghĩ thầm :

-Hay lắm ! Người khiêng bạc để biếu đồ trường chúng ta thì còn gì bằng ? Mở phạn điểm còn chẳng sợ bụng lớn thì mở đồ trường khi nào lại sợ tài chủ ? Dù các người có khiêng mấy cảnh cửa bạc nữa đến đây ta cũng chẳng chê nhiều.

Hấn toét miệng cười nói :

-Quý tính bằng hữu đây là gì ? Mời bằng hữu ngồi chơi.

Hồ Phỉ bệ vệ ngồi xuống nói :

-Ta họ Bạt tên gọi Phụng Mao.

Chủ sòng lầm nhảm :

-Ủa ! Gã vẫn có bụng khiêu khích.

Hấn cầm hộp xúc xắc lắc mấy cái rồi đặt xuống bàn.

Mấy chục đồ khách xung quanh lục tục đặt cuộc. Có người đặt bên " Tài ", người thì đặt bên " Xiu ".

Hồ Phỉ muốn kéo dài thời gian để chờ Phụng Thiên Nam thân hanmhf tới nơi đặng chiến đấu với hấn. Chàng ngồi cười hì hì chứ không đặt cuộc.

Bỗng thấy chủ sòng mở hộp ra. Ba con xúc xắc cộng được mười ba điểm. Những đồ khách bên " Tài " nổi tiếng hoan hô còn bên " Xiu " mặt buồn rười rượi.

oOo